

190, 192, 295 ΚΠολΔ

Η ένσταση 295 παρ. 2 έχει δικαιοανασταλτικό αποτέλεσμα και επιτρέπει στον αμυνόμενο διάδικο να μην απαντήσει κατ' ουσία στους ισχυρισμούς επιγενόμενης αγωγής, μέχρι την εκκαθάριση των εξόδων της προηγούμενης δίκης. Το δικαστήριο κρίνει με απλή πιθανολόγηση. Ένσταση συμψηφισμού των εξόδων με το κεφάλαιο που θα επιδικαστεί στην ανοιχθείσα με την αγωγή δίκη δεν έγινε δεκτή.

ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

ΕΙΔΙΚΗ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

ΠΕΡΙΟΥΣΙΑΚΩΝ ΔΙΑΦΟΡΩΝ

ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΑΠΟ ΟΡΙΖΟΝΤΙΑ Η ΚΑΘΕΤΗ ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ

Αριθμός απόφασης

728/2020

ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΠΟΤΕΛΟΥΜΕΝΟ από τη Δικαστή Ερασμία - Γεωργία Τσαούση, Πρόεδρο Πρωτοδικών, την οποία όρισε το Τριμελές Συμβούλιο Διοίκησης του Πρωτοδικείου, και τη Γραμματέα Σοφία Τσαγκαροπούλου.

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕ δημόσια στο ακροατήριό του στις 7 Οκτωβρίου 2019 για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

ΤΩΝ ΕΝΑΓΟΝΤΩΝ: 1) Θεόδωρου ΚΥΠΡΙΩΤΗ του Χρήστου, κατοίκου Ν. Ψυχικού Αττικής, οδός Πίνδου αρ. 14 (δεν αναγράφεται στην αγωγή ή στις προτάσεις των εναγόντων το ΑΦΜ του κατ' άρθρο 118 περ. 3 ΚΠολΔ), 2) Νικολάου ΠΑΠΑΔΕΔΕ του Γεωργίου, κατοίκου Χαλανδρίου Αττικής, οδός Καλαβρύτων αρ. 2B (δεν αναγράφεται στην αγωγή ή στις προτάσεις των εναγόντων το ΑΦΜ του κατ' άρθρο 118 περ. 3 ΚΠολΔ), 3) Γεωργίου ΚΥΠΡΙΩΤΗ του Θεόδωρου, κατοίκου Ν. Ψυχικού Αττικής, οδός Πίνδου 14 και Ελ.Βενιζέλου αρ. 18 (δεν αναγράφεται στην αγωγή ή στις προτάσεις των εναγόντων το ΑΦΜ του κατ' άρθρο 118 περ. 3 ΚΠολΔ), 4) Χρήστου ΚΥΠΡΙΩΤΗ του Θεοδώρου, κατοίκου Ν. Ηρακλείου Απικής, οδός Νυμφών αρ. 1 (δεν αναγράφεται στην αγωγή ή στις προτάσεις των εναγόντων το ΑΦΜ του κατ' άρθρο 118 περ. 3 ΚΠολΔ), που παραστάθηκαν άπαντες στο Δικαστήριο δια του πληρεξουσίου δικηγόρου τους Δημητρίου Κυρτάτα (Δ.Σ. Αθηνών-Α.Μ. 021555).

ΤΗΣ ΕΝΑΓΟΜΕΝΗΣ: Ελένης Παυλοπούλου του Δημητρίου, κατοίκου Αθηνών, οδός Μητσάκη αρ. 19. με Α.Φ.Μ. 117358921, που παραστάθηκε δια του πληρεξουσίου δικηγόρου της Αναστάσιου Πλαγιαννάκου (Δ.Σ. Αθηνών - Α.Μ. 025481).

Οι ενάγοντες άσκησαν την από 17-10-2018 και με αριθμό κατάθεσης δικογράφου 102798/1931/5-11-2018 αγωγή τους, η συζήτηση της οποίας προσδιορίσθηκε αρχικά για τις 10-1-2019 και κατόπιν αναβολής για τη σημερινή δικάσιμο.

Κατά τη συζήτηση της υπόθεσης, οι πληρεξούσιοι δικηγόροι των διαδίκων ζήτησαν να γίνουν δεκτά όσα αναφέρονται στα πρακτικά και στις έγγραφες προτάσεις

2 » σελίδα της υπ' αρ. /2020 απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών (ειδική

διαδικασία περιουσιακών διαφορών) ς.

τους.

ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗΝ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ

ΣΚΕΦΤΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Η παραίτηση από το δικόγραφο της αγωγής και της έφεσης έχει ως αποτέλεσμα ότι η αγωγή και η έφεση θεωρείται πως δεν ασκήθηκαν και η δίκη καταργείται, χωρίς να είναι αναγκαία η έκδοση απόφασης που να κηρύσσει την κατάργησή της. Στην περίπτωση αυτή, η εκκαθάριση των δικαστικών εξόδων γίνεται κατά τη διαδικασία των άρθρων 679 επ. του ΚΠολΔ (ήδη κατά την διαδικασία των περιουσιακών διαφορών των άρθρων 614 επ. ΚΠολΔ) από το Μονομελές Πρωτοδικείο ή από το Ειρηνοδικείο, για τις δίκες που διεξάγονται σ' αυτό. Δεν αποκλείεται όμως και η έκδοση απόφασης του δικαστηρίου που να αναγνωρίζει το κύρος της παραίτησης και να κηρύσσει καταργημένη τη δίκη, οπότε με την απόφαση αυτή γίνεται και η εκκαθάριση των δικαστικών εξόδων, εφόσον υποβλήθηκε σχετικό αίτημα εκ μέρους του αντιδίκου του παραιτούμενου διαδίκου (ΑΠ 52/2020, ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Στην περίπτωση, δε, που η απόφαση δεν περιέχει διάταξη περί δικαστικών εξόδων, μπορεί να υποβληθεί αυτοτελής αίτηση περί τούτων στο Μονομελές Πρωτοδικείο ή στο Ειρηνοδικείο, για τις δίκες που διεξάγονται σ' αυτό, κατά τη διαδικασία των άρθρων 679 επ. του ΚΠολΔ (ήδη κατά την διαδικασία των περιουσιακών διαφορών των άρθρων 614 επ. ΚΠολΔ), σύμφωνα με το άρθρο 192 ΚΠολΔ (ΑΠ 1335/2019, ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Περαιτέρω, κατά τη διάταξη του άρθρου 295 ΚΠολΔ, η παραίτηση από το δικόγραφο της αγωγής έχει ως αποτέλεσμα ότι η αγωγή θεωρείται πως δεν ασκήθηκε, όπως ήδη εκτέθηκε. Αν δε η αγωγή ασκηθεί εκ νέου, ο εναγόμενος δύναται να αρνηθεί να απαντήσει στην αγωγή έως ότου καταβληθούν τα έξοδα της πρώτης δίκης, εκτός αν για την πρώτη δίκη είχε παραχωρηθεί στον ενάγοντα το ευεργέτημα της πενίας. Από τη λεκτική διατύπωση της ως άνω διάταξης, δεν προκύπτει αν τα έξοδα της δίκης, κατά την οποία έλαβε χώρα η παραίτηση, πρέπει προηγουμένως να έχουν εκκαθαριστεί με δικαστική απόφαση κατ' άρθρο 192 ΚΠολΔ, για να υφίσταται το άνω δικαίωμα του εναγομένου και η απ' αυτό απορρέουσα αναβλητική ένσταση. Κατά την ορθότερη άποψη η ως άνω εκκαθάριση των εξόδων της προηγούμενης δίκης μπορεί να γίνει και από το δικαστήριο στο οποίο υποβλήθηκε η ένσταση του άρθρου 295 παρ. 2 ΚΠολΔ, κατά την έρευνα της ενστάσεως αυτής, ως παρεμπόδιον ζήτημα που επηρεάζει την πρόοδο της δίκης (άρθρα 282 παρ. 2, 284 ΚΠολΔ). Και ναι μεν βάσει της διατάξεως αυτής προβαίνει το δικαστήριο μόνον στην «εξέταση», χωρίς να καταδικάζει τον ενάγοντα σε απόδοση των εξόδων της πρώτης δίκης, πλην όμως η «εξέταση» αυτή αρκεί, προκειμένου να επέλθει η δικονομική κύρωση της νόμιμης άρνησης του εναγομένου ν' απαντήσει στην ιστορική βάση της νέας αγωγής (βλ. ΕφΠατ 307/2006, ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, ηλεκτρονική σελίδα του Κώστα Μπέη Συγγραφικό έργο Πολιτική δικονομία > Ερμηνεία των άρθρων > Διαδικασία ενώπιον των πρωτοβαθμίων δικαστηρίων (208-334) > Άρθρον 295. - Αποτελέσματα ανακλήσεως αγωγής : <http://www.kostasbeys.gr/articles.php?s=4&mid=1096&mnu=1 &id=20028>).

Τα σχετικά αποδεικτικά μέσα πρέπει να προσκομίζονται υποχρεωτικά προαποδεικτικώς προς σχηματισμό πιθανολογήσεως, η οποία αρκεί κατά το άρθρο 190 παρ. 3 (ΕφΠειρ 918/1996, ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ οπού παραπέμπει σε Μπρίνια Δ 2.500 επ. Σταματόπουλο Δ 15.543, Μπρίνια Δ 5.37). Για το ορισμένο δε της συγκεκριμένης ένστασης θα πρέπει ο εναγόμενος να προσδιορίζει το είδος και το ύψος των εξόδων στα οποία υποβλήθηκε και να ισχυρίζεται ότι παρά την ματαίωση της συζήτησης της πρώτης αγωγής είχε νόμιμα καταθέσει προτάσεις με αποτέλεσμα τη δημιουργία εξόδων (ΕΦΑΘ 3323/1996, ΕλλΔνη 1996/1405). Η παραπάνω άποψη είναι σύμφωνη με την αρχή της οικονομίας της δίκης (βλ. Μακρίδου σε Κεραμεύς, Κονδύλης, Νίκας, Τόμ. Ι, άρθρο 263, αρ. περιθωρ. 9, σελ. 545), ενώ βάσει αυτής αντιμετωπίζεται η εμφανιζόμενη στην πράξη δυσχέρεια του εναγομένου να επιτύχει δικαστική εκκαθάριση των εξόδων της πρώτης δίκης εντός ελάχιστου συνήθως χρόνου, όπως συμβαίνει όταν μεταξύ παραιτήσεως από του δικογράφου της πρώτης αγωγής και συζητήσεως της νέας τοιαύτης παρεμβάλλεται, ως συνήθως, περιορισμένος χρόνος, που δεν επαρκεί για την έκδοση αποφάσεως, η οποία να προσδιορίζει τα έξοδα της πρώτης δίκης (ΜΠΘεσ 561/1988, ΑΡΜ/1988. 891).

Ένα περαιτέρω ζήτημα που τίθεται είναι εάν -στην περίπτωση που η ως άνω εκκαθάριση των εξόδων της προηγούμενης δίκης γίνει από το δικαστήριο στο οποίο υποβλήθηκε η ένσταση του άρθρου 295 παρ. 2 ΚΠολΔ- προς απόκρουση της αναβλητικής αυτής δικονομικής ένστασης, ο καθ' ου η εν λόγω ένσταση μπορεί να προτείνει σε συμψηφισμό δική του ανταπαίτηση από δικαστική δαπάνη που του έχει επιδικασθεί τελεσιδικώς στο πλαίσιο άλλης δίκης με τον αντίδικό του και την οποία δεν έχει ακόμα εισπράξει, προκειμένου να ματαιώσει το αναβλητικό αποτέλεσμα της παραπάνω δικονομικής ένστασης . Το παρόν Δικαστήριο κρίνει ότι η προβολή μιας τέτοιας ένστασης συμψηφισμού στο παραπάνω πλαίσιο δεν είναι παραδεκτή. Ήδη μάλιστα γίνεται δεκτό ότι στην ανάλογη περίπτωση του άρθρου 174 παρ, 4 ΚΠολΔ ("Σε δίκες διατροφής, όποιος έχει υποχρέωση σύμφωνα με το νόμο ή με δικαιοπραξία να δώσει διατροφή, προκαταβάλλει και τα, κατά την κρίση του δικαστή, έξοδα και τέλη του ενάγοντας, έως το ποσό των τριακοσίων (300) ευρώ."), κατά της παραπάνω απαίτησης για προκαταβολή δεν χωρεί συμψηφισμός με ανταπαίτηση του υπόχρεου (βλ. Ορφανίδης σε Κεραμεύς, Κονδύλης, Νίκας, Τόμ. Ι, άρθρο 174, αρ. περιθωρ. 26, σελ. 409). Άλλωστε, όπως γίνεται δεκτό ο ενάγων δεν μπορεί να προβάλλει κατά της ένστασης συμψηφισμού του εναγόμενου, αντένσταση συμψηφισμού σε άλλη απαίτηση από εκείνη, για την οποία άσκησε την αγωγή του, ώστε να διατηρηθεί η απαίτηση που ασκείται με την αγωγή (Πολυζογόπουλος σε Γεωργιάδη-Σταθόπουλο, Αστικός Κώδιξ, Κατ' άρθρο Ερμηνεία, Τομ. ΙΙ, σελ. 547, αρ. περιθωρ. 24), με αποτέλεσμα το μόνο που μπορεί να κάνει σε αυτήν την περίπτωση να είναι η άσκηση αυτοτελούς αγωγής ή ανταγωγής προκειμένου να ικανοποιήσει τη δεύτερη απαίτησή του.

Με αφετηρία και την παραπάνω σκέψη, το Δικαστήριο κρίνει ότι και στην περίπτωση της ένστασης του άρθρου 295 παρ. 2 ΚΠολΔ, όταν η εκκαθάριση των εξόδων εξετάζεται ως παρεμπύπτον ζήτημα κατά την έρευνα της εν λόγω δικονομικής ένστασης, η ανταπαίτηση του ενάγοντας από δικαστική δαπάνη που του έχει επιδικασθεί τελεσιδικώς στο πλαίσιο άλλης δίκης με τον αντίδικό του, θα πρέπει να επιδιωχθεί κατά τις διατάξεις της αναγκαστικής εκτέλεσης (δεδομένου ότι εφόσον τα δικαστικά έξοδα έχουν επιδικασθεί τελεσίδικα, ο επικαλούμενος τον συμψηφισμό αυτών έχει εκτελεστό τίτλο για να τα εισπράξει) και όχι με την προβολή της ως περιεχόμενο ένστασης συμψηφισμού προς απόκρουση της παραπάνω δικονομικής ένστασης του άρθρου 295 παρ. 2 ΚΠολΔ, καθόσον η τελευταία θα πρέπει να εξετάζεται αυτοτελώς. Την παραπάνω θέση ενισχύει και το γεγονός ότι γίνεται δεκτό ότι ελλείπει το έννομο συμφέρον για προβολή με αυτοτελή αγωγή της αξίωσης για δαπάνη που ήδη επιδικάσθηκε (βλ. Ορφανίδης σε Κεραμεύς, Κονδύλης, Νίκας, Τόμ. Ι, Εισαγωγ. Παρατηρήσεις στα άρθρο 173-193, αρ. περιθωρ. 3, σελ. 398).

Η ίδια ως άνω ερμηνευτική προσέγγιση συμπορεύεται, άλλωστε, και με την ανάγκη ταχείας εκκαθάρισης του συγκεκριμένου δικονομικού ζητήματος (μη καταβολή των εξόδων από προηγούμενη δίκη), όπως η ανάγκη αυτή αναγνωρίζεται και στο άρθρο 263 ΚΠολΔ (βλ. Μακρίδου σε Κεραμεύς, Κονδύλης, Νίκας, Τόμ. Ι, Εισαγωγ. άρθρο 263, αρ. περιθωρ. 2, σελ. 544). Εξάλλου, θα πρέπει να σημειωθεί ότι το Δικαστήριο που επιλαμβάνεται της έρευνας της ένστασης του άρθρου 295 παρ. 2 ΚΠολΔ και πρέπει στο πλαίσιο αυτής να εξετάσει ως παρεμπύπτον ζήτημα την εκκαθάριση των εξόδων, δεν βρίσκεται στην ίδια θέση με το Δικαστήριο που επιλαμβάνεται της εκκαθάρισης δικαστικών εξόδων με αυτοτελή αίτηση στο Μονομελές Πρωτοδικείο ή στο Ειρηνοδικείο, για τις δίκες που διεξάγονται σ' αυτό, κατά την διαδικασία των περιουσιακών διαφορών των άρθρων 614 επ. ΚΠολΔ., καθόσον η απόφαση του τελευταίου υπόκειται σε ένδικα μέσα (βλ. Ορφανίδης σε Κεραμεύς, Κονδύλης, Νίκας, Τόμ. Ι, άρθρο 192, αρ. περιθωρ. 2, σελ. 432), ενώ η απόφαση που εκδίδεται κατ' αποδοχή της ένστασης του άρθρου 295 παρ. 2 ΚΠολΔ δεν είναι εκκλητή, αφού είναι μη οριστική (βλ. σχετ. ΑΠ 1875/2014, δημοσιευμένη στην ιστοσελίδα του Αρείου Πάγου <http://www.areiospagos.gr>).

Τέλος, δεν θα πρέπει να διαλάθει της προσοχής ότι η ένσταση συμψηφισμού, εφόσον δεν απορριφθεί για τυπικούς λόγους, δημιουργεί δεδικασμένο για την ανταπαίτηση που προβλήθηκε σε

συμψηφισμό, υπό τον όρο της καθ' ύλην αρμοδιότητας κατά την ΚΠολΔ 322 παρ. 2 και μάλιστα όχι μόνον, όταν η σχετική ένσταση γίνεται δεκτή, αλλά και όταν απορρίπτεται ως αβάσιμη, οπότε δημιουργείται δεδικασμένο περί της ανυπαρξίας της απαιτήσεως (Πολυζογόπουλος σε Γεωργιάδη-Σταθόπουλο, Αστικός Κώδικς, Κατ' άρθρο Ερμηνεία, Τομ. ΙΙ, σελ. 547, αρ. περιθωρ. 22). Δηλαδή εάν γινόταν δεκτό ότι υπάρχει δυνατότητα παραδεκτής προβολής της ένστασης συμψηφισμού με σκοπό την απόρριψη της ένστασης του άρθρου 295 παρ. 2 ΚΠολΔ (στην περίπτωση που το δικαστήριο στο οποίο υποβλήθηκε η ένσταση καλείται να προβεί και στην εκκαθάριση των εξόδων της προηγούμενης δίκης), θα παρατηρούσαν το φαινόμενο σε περίπτωση απόρριψης της ένστασης συμψηφισμού στην ουσία της να αναπτύσσεται δεδικασμένο ως προς την ανυπαρξία της προτεινόμενης σε συμψηφισμό απαίτησης με απόφαση μη οριστική και ανέκκλητη.

Με αυτό το περιεχόμενο η αγωγή αρμόδια και παραδεκτά εισάγεται για να συζητηθεί ενώπιον αυτού του Δικαστηρίου (άρθρα 17 παρ. 3, 29 ΚΠολΔ) κατά την ειδική διαδικασία που προβλέπουν οι διατάξεις του άρθρου 614 παρ.2 ΚΠολΔ.

Η εναγομένη με τις προτάσεις, που κατέθεσε εμπρόθεσμα, και με προφορική δήλωση του πληρεξουσίου της δικηγόρου προβάλλει την ένσταση της μη καταβολής των εξόδων της προηγούμενης δίκης. Συγκεκριμένα ισχυρίζεται ότι οι ίδιοι ενάγοντες είχαν ασκήσει εναντίον της την από 14-11-2014 και με αρ. κατάθ. 3018/131674/2014 η αγωγή τους, με την ίδια νομική και ιστορική αιτία με την υπό κρίση αγωγή και με αίτημα ομοίως την κατάρτιση κανονισμού. Ότι η αγωγή αυτή, έπειτα από αναβολές κατά τις δικάσιμους 4- 5-2015 και 18-4-2016, προσδιορίσθηκε να συζητηθεί την 7-12-2017 με αριθμ. πιν. Χ17.2/10, οπότε και οι ενάγοντες στο ακροατήριο παραιτήθηκαν από το δικόγραφο της, εκδοθείσας προς τούτου και της υπ1 αρ. 1221/2018 απόφασης του ΜΠΑ (τμήμα μισθωτικών διαφορών). Ότι από την υπ' αρ. 1221/2018 απόφαση του ΜΠΑ (τμήμα μισθωτικών διαφορών), η οποία εκδόθηκε επί της ανωτέρω αγωγής, κατά την συζήτηση στο ακροατήριο την 7-12-2017, προκύπτει και ότι η ίδια (εναγομένη) παραστάθηκε με πληρεξούσιο δικηγόρο και ότι κατέθεσε προτάσεις. Ότι η κατώτερη αμοιβή του πληρεξουσίου της δικηγόρου για τις ενέργειες αυτές, σύμφωνα με τον Κώδικα Δικηγόρων (άρθρο 58 παρ. 3,4 του Ν.4194/2013), ορίζεται στο ποσό των 268 ευρώ για την παράσταση και στο ποσό των 268 ευρώ για την κατάθεση των προτάσεων και συνολικά 536 ευρώ.

Ότι δεν έχει γίνει εκκαθάριση των εξόδων της προηγούμενη δίκης και ότι αυτό πρέπει να γίνει παρεμπιπτόντως από το παρόν Δικαστήριο. Ότι αιτείται κατ' άρθρο 295 παρ. 2 ΚΠολΔ την αναβολή έκδοσης οριστικής απόφασης επί της κρινόμενης αγωγής μέχρι την καταβολή εκ μέρους των εναγόντων, στα οποία υποβλήθηκε από την εναντίον της άσκηση της προηγούμενης από 14-11-2014 και με αρ. κατάθεσης 3018/131674/2014 όμοιας αγωγής ενώπιον του Μ.Π.Α. και τα οποία έξοδα πρέπει να προσδιοριστούν στο ποσό των 536 ευρώ..Η ένσταση είναι ορισμένη, αφού αναλυτικά προσδιορίζεται το είδος και το ύψος της οφειλόμενης δικηγορικής αμοιβής και είναι νόμιμη, γιατί στηρίζεται στις διατάξεις των άρθρων 295 παρ. 2, 263 ττερ. δ, 188 ΚΠολΔ, και 58 παρ. 3 και 4, 84 του Κώδικα Δικηγόρων (Ν. 4194/2013). Θα πρέπει, συνεπώς να εξεταστεί και ως προς την ουσιαστική της βασιμότητα.

Οι ενάγοντες προς απόκρουση της παραπάνω δικονομικής ένστασης ισχυρίζονται ότι η εναγομένη δεν υποβλήθηκε σε καμία δικαστική δαπάνη, καθώς ο πληρεξούσιος της δικηγόρος, είναι σύζυγος της και δεν πληρώνει δικηγορική αμοιβή, ότι στην συγκεκριμένη περίπτωση, (διαδικασία ενώπιον του Μονομελούς Πρωτοδικείου) δεν κατατέθηκαν προτάσεις, με αποτέλεσμα η δικαστική δαπάνη να πρέπει να υπολογιστεί μόνο στην παράσταση ενώπιον του Μονομελούς Πρωτοδικείου, η οποία σύμφωνα με τις ελάχιστες δικηγορικές αμοιβές, καθώς και τον πίνακα ελάχιστων αμοιβών του Δικηγορικού Συλλόγου Αθηνών ανέρχεται σε 171 ευρώ, δεδομένου ότι η αγωγή από το δικόγραφο της οποίας παραιτήθηκαν είχε αντικείμενο μη αποτιμητό σε χρήμα (επρόκειτο για αγωγή κατάρτισης

του κανονισμού). Τέλος, οι ενάγοντες προτείνουν την ένσταση συμψηφισμού της τυχόν οφειλόμενης από αυτούς δικαστικής δαπάνης με την παρακάτω οφειλή της εναγομένης προς αυτούς ύψους 350 ευρώ.

Επικαλούνται δε ειδικότερα ότι η εναγομένη τους οφείλει δυνάμει της υπ' αρ. 2482/2017 απόφασης του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Αθηνών το ποσό των 350 ευρώ ως δικαστική δαπάνη, καθόσον επί της απόφασης αυτής η εναγομένη είχε ασκήσει έφεση, η οποία απορρίφθηκε με την υπ' αρ. 5097/2019 τελεσίδικη απόφαση του Τριμελούς Εφετείου Αθηνών και την καταδίκασε το ποσό των 600 ευρώ ως δικαστική δαπάνη για τον δεύτερο βαθμό, με αποτέλεσμα, με την έκδοση της ως άνω τελεσίδικης απόφασης, να γίνει απαιτητή η δικαστική δαπάνη της πρωτόδικης υπ' αρ. 2482/2017 απόφασης του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, η οποία έχει επιδοθεί στην εναγομένη όπως προκύπτει από την υπ' αριθμ. 6295/2018 έκθεση επίδοσης της δικαστικής επιμελήτριας στο Εφετείο Αθηνών Νικολέττας Βρέντα. Ως προς την ένσταση συμψηφισμού απαραδέκτως προβάλλεται στη συγκεκριμένη περίπτωση για τους λόγους που αναπτύχθηκαν στη νομική σκέψη της παρούσας.

Όπως προκύπτει από τα προσκομιζόμενα και επικαλούμενα έγγραφα, οι ίδιοι ενάγοντες με την ίδια νομική και ιστορική αιτία άσκησαν εναντίον της εναγομένης την από 14-11-2014 και με αρ. κατάθεσης 131674/3018/2014 όμοια αγωγή τους με αίτημα πάλι την κατάρτιση κανονισμού επί της ίδιας οικοδομής που αναφέρεται και στην υπό κρίση αγωγή. Όπως προκύπτει από την υπ' αρ. 1221/25-7-2018 απόφαση του ΜΠΑ (τμήμα μισθωτικών διαφορών), η οποία εκδόθηκε επί της ανωτέρω αγωγής, κατά την συζήτηση στο ακροατήριο την 7-12-2017 οι ενάγοντες παραιτήθηκαν από το δικόγραφο της κατά τη συζήτηση εκείνης της αγωγής στο ακροατήριο, αμέσως μόλις εκφωνήθηκε η υπόθεση από τη σειρά της στο πινακίο και πριν αρχίσει η συζήτηση της υπόθεσης επί της ουσίας, ενώ η εναγομένη παραστάθηκε με πληρεξούσιο δικηγόρο και κατέθεσε προτάσεις, όπως ρητά αναφέρεται στο εισαγωγικό μέρος της υπ' αρ. 1221/25-7-2018 απόφασης. Δηλαδή με την υπ' αρ. 1221/25-7-2018 απόφαση του ΜΠΑ (τμήμα μισθωτικών διαφορών) κηρύχθηκε καταργημένη η δίκη λόγω παραίτησης από το δικόγραφο της αγωγής, χωρίς όμως με την απόφαση εκείνη να γίνει εκκαθάριση των δικαστικών εξόδων, αν και είχε υποβληθεί σχετικό αίτημα εκ μέρους του αντιδίκου (εν προκειμένω της εναγομένης) του παραιτούμενου διαδίκου (εν προκειμένω των εναγόντων). Ούτε έγινε εκκαθάριση των εξόδων της προηγούμενης δίκης με κάποια άλλη διαδικασία.

Εφόσον λοιπόν δεν έχει γίνει εκκαθάριση των εξόδων της προηγούμενης δίκης, το παρόν Δικαστήριο δύναται κατ' άρθρο 284 ΚΠολΔ να προσδιορίσει παρεμπιπτόντως τα δικαστικά έξοδα. Περαιτέρω, πιθανολογήθηκε από το Δικαστήριο (άρθρο 190 παρ. 3 ΚΠολΔ), βάσει των ως άνω προσκομιζομένων αποδεικτικών μέσων, ότι η εναγομένη προέβη, σύμφωνα με τα προβλεπόμενα από τον Κώδικα περί Δικηγόρων, στα εξής έξοδα, ήτοι: α) 171 ευρώ αμοιβή για την σύνταξη προτάσεων και β) 171 ευρώ για παράσταση" του δικηγόρου της. Και είναι αλήθεια ότι όταν δεν υπάρχει έγγραφη συμφωνία (όπως εν προκειμένω) και το αντικείμενο της δίκης δεν αποτιμάται σε χρήμα (όπως εν προκειμένω), η αμοιβή του δικηγόρου καθορίζεται, με βάση τις αμοιβές που αναφέρονται στο Παράρτημα Ι του Κώδικα Δικηγόρων. Παρατηρείται ωστόσο στο εν λόγω Παράρτημα Ι ότι όταν πρόκειται για το Πολυμελές Πρωτοδικείο και για την περίπτωση των μη αποτιμητών σε χρήμα διαφορών της τακτικής διαδικασίας, καθώς και στις υποθέσεις εκούσας δικαιοδοσίας η αμοιβή για την παράσταση του δικηγόρου ορίζεται στο ποσό των 139 ευρώ και για τις προτάσεις στο ποσό των 117 ευρώ. Στο ανωτέρω Παράρτημα Ι δεν γίνεται κάποια ειδική μνεία για την αμοιβή του δικηγόρου όταν αυτός παρίσταται σε διαφορά οριζόντιας ή κάθετης ιδιοκτησίας στην υποπερίπτωση που η διαφορά αυτή δεν είναι αποτιμητή σε χρήμα.

Ορίζεται βέβαια, επί λέξει: “ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (Αξία αντικειμένου από 20.001 έως 250.000 €) Α) Διαδικασία Μισθωτικών διαφορών α) Μίσθωμα είναι από 601 μέχρι 1500€ 1. Αγωγή 171 2.

Παράσταση 171 3. Προτάσεις 171 β) Μίσθωμα είναι πάνω από 1.501 € 1. Αγωγή 203 2. Παράσταση 268 3. Προτάσεις 268”.

Από τα παραπάνω το Δικαστήριο κρίνει ότι στις μη αποτιμητές σε χρήμα μισθωτικές διαφορές (ή διαφορές από οριζόντια ή κάθετη ιδιοκτησία) η ελάχιστη αμοιβή για την παράσταση και την υποβολή προτάσεων υπάγεται στην πρώτη κατηγορία, ήτοι η αμοιβή τόσο για την παράσταση όσο και για τις προτάσεις είναι 171 ευρώ αντίστοιχα. Η κρίση αυτή στηρίζεται στη σκέψη ότι θα ήταν ανακόλουθο για μη αποτιμητή διαφορά στο Πολυμελές Πρωτοδικείο, κατά την τακτική διαδικασία, η αμοιβή για την παράσταση του δικηγόρου ορίζεται στο ποσό των 139 ευρώ και για τις προτάσεις στο ποσό των 117 ευρώ, ενώ στο Μονομελές για μη αποτιμητή διαφορά που δικάζεται κατά τη διαδικασία των μισθωτικών διαφορών (ήδη περιουσιακών διαφορών) η ελάχιστη αμοιβή για την παράσταση και την υποβολή προτάσεων να υπάγεται στη δεύτερη κατηγορία (Μίσθωμα είναι πάνω από 1.501€) και να ανέρχεται τόσο για την παράσταση όσο και για τις προτάσεις στο ποσό των 268 ευρώ, αντίστοιχα. Εφόσον, λοιπόν, ζητούνται με ακριβή προσδιορισμό τους τα ανωτέρω προβλεπόμενα από τις διατάξεις των ως άνω άρθρων του Κώδικα περί Δικηγόρων έξοδα, δεν απαιτείται καμία άλλη εκκαθάρισή τους.

Το ότι οι ενάγοντες ουδέποτε κατέβαλαν στην εναγομένη τα έξοδα της προηγούμενης δίκης, που ανοίχθηκε σε συνέχεια της υπ’ αρ. κατάθεσης 131674/3018/2014 όμοιας αγωγή τους, το ομολογούν και οι ίδιοι. Ο επιμέρους ισχυρισμός τους ότι η εναγομένη δεν υποβλήθηκε σε καμία δικαστική δαπάνη, καθώς ο πληρεξούσιος της δικηγόρος, είναι σύζυγός της και δεν πληρώνει δικηγορική αμοιβή, αλυσιτελώς προβάλλεται καθόσον σύμφωνα με το άρθρο 81 του Κώδικα Δικηγόρων : “ Ο δικηγόρος για την υπεράσπιση των προσωπικών του υποθέσεων, που διεξάγονται από τον ίδιο, δικαιούται να ζητήσει από τον αντίδικο του, πλήρη αμοιβή”. Επομένως, κατ’ ακολουθία των ανωτέρω, πρέπει η εξεταζόμενη ένσταση να γίνει δεκτή και ως προς την ουσιαστική της βασιμότητα και να αναβληθεί η εκδίκαση της προκειμένης αγωγής, ωστόσο οι ενάγοντες καταβάλουν στην εναγομένη τα προαναφερθέντα έξοδα της προηγούμενης δίκης, κατά τα διαλαμβανόμενα στο διατακτικό.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΔΙΚΑΖΕΙ αντιμωλία των διαδίκων.

ΑΝΑΒΑΛΛΕΙ την εκδίκαση της υπό κρίση αγωγής, ωστόσο οι ενάγοντες καταβάλουν στην εναγομένη τα έξοδα της προηγούμενης δίκης, που ανοίχθηκε σε συνέχεια της υπ* αρ. κατάθεσης 131674/3018/2014 όμοιας αγωγή τους, τα οποία καθορίζονται στο συνολικό ποσό των τριακοσίων σαράντα δύο (342 ευρώ).

ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίστηκε και δημοσιεύθηκε στην Αθήνα σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του, απάντων των διαδίκων και των πληρεξουσίων δικηγόρων τους, την

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ Ακριβές ηλεκτρονικό αντίγραφο, το οποίο θεωρήθηκε για τη νόμιμη αποϋλοποιημένη σήμανση και έκδοση του, με προηγμένη ηλεκτρονική υπογραφή κατόπιν ανάθεσης του Προέδρου του Τριμελούς Συμβουλίου Διεύθυνσης (Πράξη 204/2020).

Αθήνα, 10/07/2020

Ο/Η Γραμματέας

Σχόλιο

Η ορθή εφαρμογή της ένστασης του άρθρου 295 ΚΠολΔ απονέμει στον εναγόμενο το δικαίωμα της αποφυγής κατ' ουσίας απάντησης στην αγωγή μέχρι την εκκαθάριση των εξόδων από την περασμένη αντιδικία. Η ένσταση αυτή βοηθά την οικονομία της δίκης και επιταχύνει τις δίκες των διαδίκων που αντιδικούν με καλή πίστη και έχοντας εξοφλήσει κάθε απαίτηση ή έξοδο που τους έχει επιδικαστεί από άλλο δικαστήριο.

Ενδιαφέρουσα είναι η άρνηση του Δικαστηρίου για συμψηφισμό των εξόδων με το κονδύλιο που ήθελε επιδικαστεί με την εκδοθησόμενη απόφαση. Η θέση αυτή είναι ορθή για δύο λόγους:

Πρώτον, για λόγους δογματικούς: το δικαίωμα της μη απάντησης του εναγομένου σε επιγενόμενη δίκη αποτελεί βάρος του ενάγοντος για την ολοσχερή εξόφληση δικαστικών εξόδων που έχουν επιδικαστεί σε προγενέστερες δίκες. Τυχόν ένσταση συμψηφισμού που προβάλλεται είναι απαράδεκτη, διότι η επί της ουσίας συζήτηση της αγωγής θα άρει το δικονομικό βάρος του ενάγοντος να μην προχωρήσει σε συζήτηση νέας αγωγής, χωρίς να καταβάλει τα δικαστικά έξοδα προγενέστερης δίκης.

Δεύτερον, όπως αναφέρει και η σχολιαζόμενη απόφαση, εάν ήθελε γίνει δεκτή προς συζήτηση κατ' ουσία η ένσταση συμψηφισμού, θα υπήρχε δεδικασμένο ως προς την ύπαρξη ή την ανυπαρξία του σχετικού δικαιώματος. Τέτοιο αποτέλεσμα θα είχε πολλά προβλήματα: πολλαπλασιασμό των δικών, προβλήματα εκκρεμοδικίας και κίνδυνος έκδοσης αντιφατικών αποφάσεων, ιδιαίτερα μεταξύ δικαστηρίων διαφόρων βαθμών, καθώς η προηγούμενη αγωγή μπορεί να εκκρεμεί σε β' βαθμό, ενώ η νέα αγωγή εκδικάζεται στο πρωτοβάθμιο δικαστήριο.

Τέλος, θα υπήρχε πρόβλημα, διότι τα κατώτερα δικαστήρια θα έπρεπε ερμηνεύσουν αποφάσεις ανώτερων δικαστηρίων σε περίπτωση που δεύτερη δίκη που ανοίγεται λαμβάνει χώρα σε κατώτερο δικαστήριο από αυτό που επιδίκασε τα έξοδα προς εκκαθάριση.

Αρνητικό της εφαρμογής της σχετικής ένστασης αποτελεί το γεγονός ότι η απόφαση του Δικαστηρίου είναι ανέκκλητη ως μη οριστική, οπότε τυχόν κακή εφαρμογή της σχετικής ένστασης δημιουργεί πρόβλημα στη πρόσβαση στη δικαιοσύνη των πιο αδυνάμων.

Κωστής Κριμίζης
Δικηγόρος Αθηνών